

Ioan 19, 17-30

Meditație despre crucea lui Cristos

Excelența voastră,
Stimați Cavaleri și Doamne ale Templului,
Iubiți credincioși,

În aceste zile ale postului mare sau ale perioadei patimilor, creștinii de toate confesiunile își îndreaptă gândurile spre drama pătimirii lui Cristos, își ridică inima și privirea spre crucea pe care a suferit și a murit Mântuitorul nostru. Asupra crucii aș dori să zăbovim în clipele ce urmează.

1. Crucea este o mărturisire a credinței. Atât în crezul constantinopolitan cât și în cel apostolic îl mărturisim pe Hristos cel răstignit. Semnul crucii a devenit pentru noi un semn al identității religioase, un semn care ne însoțește o viață întreagă. Din momentul botezului până în clipa morții crucea ne este alături. Ea este o expresie a credinței noastre, un semn al binecuvântării și al harului divin, un simbol al mântuirii și izbăvirii noastre. Crucea ne aduce aminte de esența creștinismului despre care sf. apostol Petru în prima sa epistolă scrie: „Sa știți ca ați fost rascumparați, nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ..., ci cu sangele scump al lui Cristos”, varsat pe crucea de pe Golgota (1.Petru 1,18f). Din acest motiv sf. apostol Pavel nu vrea să cunoască nimic altceva în această lume decât crucea domnului nostru Isus Cristos. Ea este singura temă a propovăduirii și misiunii creștine. De aceea ori de câte ori ne folosim de semnul crucii, depunem marturie despre Acela care a spus: „ Cine crede în mine, va fi mântuit”.

Dumneavoastră, stimați cavaleri și doamne ale templului, sunteți purtători de cruce, iar misiunea dumneavoastră este una dublă: să depuneți neconștient marturie despre crucea Domnului și să trăiți după învățăturile Sale.

2. Crucea este un instrument al torturii. Răstignirea a fost cel mai cumplit mod de execuție folosit la vremea aceea de Imperiul Roman. Acest mod de execuție preluat de fapt de la persi era socotit de romani ca fiind „cel mai crud, mai îngrozitor” (Cicero) și „cel mai rusinos” (Tacitus). Cine a văzut filmul lui Mel Gibson *Patimile lui Cristos* își poate face o imagine despre cruzimea răstignirii.

Un tânăr m-a întrebat odată de ce a ales Dumnezeu pentru mântuire tocmai metoda crucii? Nu s-ar fi putut găsi și o altă metodă? Cu siguranța Dumnezeu ar fi putut găsi și o altă

metoda - cum ar fi lapidarea, decapitarea, otravirea sau inecarea – în Vechiul Testament (VT) exista insa mai multe indicii profetice referitoare la rastignire.

Am citit odata o meditatie cu titlul: „Ce are in comun Paradisul cu Golgota”? Răspunsul este pe atat de banal, pe atat de simplu: un lemn, sau mai bine zis un pom. Inca de la inceputul creatiei Dumnezeu le interzice primilor oameni sa manânce din Pomul cunostiintei binelui si raului, caci, spune Domnul, „in ziua in care veti manca din acest pom, veti muri negresit” (Geneza 2,17). Si totusi ei au mâncat si astfel a inceput tragedia neamului omenesc. Neascultarea fata de Dumnezeu a adus cu sine pacatul, alungarea din rai si moartea. In paradisi mai era inca un pom si anume Pomul vietii, care se afla in mijlocul gradinii. Despre acesta vorbeste si apocalipsa în cap. 2,7: „Celui ce va birui ii voi da sa manânce din pomul vietii care este in raiul lui Dumnezeu”. Omul nu s-a mai putut bucura de roadele acestui pom. El a devenit muritor, trecător, ca iarba care creste si se usucă. Mântuitorul Cristos însă ne-a redeschis calea spre Pomul vietii. Drumul spre paradisi este din nou liber, deoarece Hristos prin moartea si învierea Sa a biruit păcatul, a nimicit moartea. „Eu sunt învierea si viața. Cel ce crede in mine nu va muri in veac” (Ioan 11, 25-26) Iata cum din lemnul crucii ne izvorăste o viata nouă, binecuvântată de Dumnezeu.

O alta referire la cruce in VT ar fi prăjina cu sarpele de bronz (4 Moise 21,4-9). În drumul lor de la muntele Hor spre Marea Rosie poporul lui Israel se răzvrăteste din nou impotriva lui Dumnezeu. Atunci Domnul a trimis asupra lor niste serpi infocati. Multi oameni mureau si in aceasta situatie critica poporul a venit la Moise cerându-i sa se roage lui Dumnezeu, ca să indeparteze acesti serpi de la ei. Domnul i-a spus lui Moise sa faca un sarpe din bronz si sa-l pună într-o prăjina, iar toti cei ce priveau spre el, vor trai. Asocierea acestui semn cu rastignirea o vom gasi chiar in NT. In Evanghelia dupa Ioan în cap. 3 Cristos ii spune carturarului Nicodim: „Dupa cum Moise a inaltat sarpele in desert, tot asa trebuie sa fie inaltat si Fiul omului, pentru ca oricine crede in el, sa nu piara ci sa aibe viata vesnica. Fiindca atat de mult a iubit Dumnezeu lumea, că l-a dat pe singurul sau fiu nascut, pentru ca oricine crede in El sa nu piara, ci sa aiba viata vesnica”. In consecinta, cel care priveste spre cruce, va trai. Iata si aici legatura cu Pomul vietii din Paradisi.

De asemenea în VT gasim si cateva referiri la metoda rastignirii. In Psalmul 22, rugaciunea pe care însusi Isus a rostit-o pe cruce, citim: „Mi se usuca puterea ca lutul si mi se lipeste limba de cerul gurii, si in tarâna mortii m-ai pus. Caci niste câini ma inconjoara, o ceată de nelegiuti dau târcoale imprejurul meu, mi-au străpuns mâinile si picioarele”. Iar in asa numita „evanghelie a VT”, în cartea profetului Isaia, cap. 53 Profetul scrie despre fiul omului: „Era asa de dispretuit ca iti intorceai fata de la El, si noi nu l-am bagat in seama. Dar

El era strapuns pentru pacatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa care ne dă pacea a cazut peste El, si prin rănilile lui suntem vindecati.”

In Sf. Scriptura exista deci multe indicii referitoare la cruce si la metoda rastignirii. Cu alte cuvinte rastignirea a făcut parte din planul de mântuire a lui Dumnezeu, care a transformat crucea dintr-un instrument al ororii intr-un semn al mantuirii si eliberarii.

3. Cu toate acestea **crucea este un loc al suferintei**, un loc prin care realizam ca suferinta face parte din viata noastra a credinciosilor. Credinta nu ne fereste de suferinta si neceaz. Desigur, problema suferintei este o problema delicata, care se va pune mereu. De ce suferim? Ce sens are suferinta? Exista vreun remediu impotriva suferintei? Fiecare dintre noi sufera, fiecare dintre noi are in biografia sa propriile sale suferinte. Suferinta in diferitele ei forme ne insoteste, precum crucea, o viata intreaga. Exista astazi multe raspunsuri la sensul suferintei. Atat sistemul filozofic cat si cel religios incearca sa explice sensul suferintei. Toate aceste teorii sunt bune si frumoase; le asculti cu placere atunci cand nu te doare nimic, cand nu suferi nimic; dar cand esti in suferinta, ele sunt de fapt inutile, fără sperantă si fără sens.

„Încercarea oamenilor de a potoli furtuna suferintelor ce bântuie lumea si viata fiecaruia dintre noi mi se pare foarte asemanatoare cu incercarea pe care a facut-o in antichitate regele persilor Xerxes de a potoli o furtuna ce se ivise pe mare. Peste strâmtoarea ce desparte Europa de Asia, regele construisese un pod peste care sa treaca armatele sale. Dar furtuna i-a rupt podul. Atunci regele a dat poruncă să fie pedepsită marea cu 300 de lovituri de vargă, cu aceste cuvinte: „Tu, mare necrutatoare, primeste aceasta pedeapsa necrutatoare, pentru neceazul pe care ni-l faci!” Dar cu toata pedeapsa si amenintarea, furtuna a continuat sa bantuiie.

Singurul care poate potoli furtuna suferintelor in viata noastra este Cristos. Ca odinioara pe Marea Galileii, când a poruncit furtunii si mării si acestea s-au potolit. Nu că Isus ar fi inlaturat din lume suferintele si ne-ar fi dezlegat misterul suferintei, dar a dat un sens, o valoare suferintelor noastre si, mai ales, ne-a invatat cum sa suferim cu folos, nu cu pumnii stransi, ci cu mainile impreunate, spunand impreuna cu El: „Tata, faca-se voia Ta!” Suferinta crestina nu e resemnare fatalista: trebuie sa luptam impotriva suferintei, putem sa-i cerem lui Dumnezeu sa o indeparteze de la noi, cum a facut Isus in timpul agoniei: „Tata, daca este cu putinta, sa se indeparteze de la mine paharul acesta”. Dar stiind ca avem de baut toata viata din paharul suferintei spunem cu el cu aceeasi resemnare: „Dar nu voia mea, ci voia ta sa se faca” (Citat din *Claudiu Dumea: Sarpele si mielul*, p. 28-30).

Un om a avut un vis. A visat ca se plimba impreuna cu Dumnezeu pe malul marii, vazand unele momente trecute ale vietii sale. De fiecare data descoperea urme de pasi in

nisip, cateodata erau doua, cateodata doar una singura. Lucrul acesta il deruta, pentru ca in momentele fericite ale vietii vedea doua urme, iar in momentele grele doar una singura. Atunci l-a intrebat pe Dumnezeu: Mi-ai promis Doamne ca daca te voi urma, vei fi cu mine mereu. Eu insa am constatat ca atunci cand mi-a fost foarte greu in viata, tu m-ai parasit. Atunci Domnul i-a raspuns: In acele momente cand ai vazut doar o singura urma de pasi, atunci te-am purtat in brate.

Când ne este cel mai greu, Cristos ne ia in brate. Teologul german Hans Kung spune: „Dumnezeu nu ne fereste de orice suferinta, ci ne sustine in orice suferinta.” Fiecare dintre noi avem o cruce de purtat. S-o purtam cu incredere caci Domnul ne va fi alaturi.

4. Crucea este un semn al unității. Pentru un om de stiinta crucea semnifică plusul absolut, deoarece uneste si aduna.

Crucea leaga cerul cu pamântul. Crucea aduna ceea ce pare incompatibil. Dimensiunea dumnezeiasca se leaga cu dimensiuna umana. Crucea uneste timpul si spatiul. În cruce se întâlnesc trecutul, prezentul si viitorul. Crucea intermediaza si vindeca. Ea este un pod care face legatura intre tari, natiuni, credinte, culturi si limbi.

Crucea, plusul absolut este un semn al reconcilierii, al păcii, al intelegerii, al impacarii. Sf. apostol Pavel le scrie corintenilor: „Dumnezeu ne-a impacat cu El prin Isus Cristos, si ne-a incredintat slujba impacarii.” (2 Cor.5,18-19). Sub crucea Domnului ar trebui să tacă invidia, ura, lăcomia, dispretul, cearta si agresiunea.

Crucea prin cele doua brate ale ei ne aminteste de faptul ca Dumnezeu (bratul vertical) poate oricand sa strabata, să intersecteze gândurile si dorintele noastre (bratul orizontal), căci El este un Dumnezeu ascuns, iar gândurile lui nu sunt gândurile noastre, si distanta dintre gândurile lui si gândurile noastre este mai mare decât distanta de la cer la pamânt.

Vă invit, iubii credincioși, să meditați în aceste zile ale postului mare asupra crucii domnului nostru. Contemplarea crucii să ne fie tuturor un izvor nesecat de speranta si bucurie! Amin.

București, 2005 A.D.

Pr. dr. Daniel Zikeli, *Biserica Evanghelică de Confesiune Augustană*

Mare Capelan al Marelui Priorat al Romaniei